

## Brez omejitev za popoldansko obrt

Izvršni svet je na svoji seji dne 17. januarja 1989 določil besedilo Osnutka odloka o ureditvi nekaterih vprašanj s področja obrti v občini Ljubljana Moste-Polje, ki ga bo predložil skupščini v sprejem.

Z novim obrtnim zakonom je občinski skupščini prepuščeno urejanje nekaterih zadev s področja obrti. Predpisuje lahko pogoje, pod katerimi lahko obrtna delavnica sprejema naročila oz. predmete v delo in prodaja svoje izdelke tudi na drugih krajih izven poslovnih prostorov, pogoje, pod katerimi lahko samostojni prodajalec opravlja prodajo na drobno v preloženih objektih ter določa dejavnosti, ki se lahko opravljajo kot postranski poklic.

Ugotovljamo, da je pristojnost občinske skupščine pri urejanju zadev s področja obrti glede na stari obrtni zakon zožena, saj je po starem lahko poleg navedenega urejala še sprejemanje gostov na prenočišče in hrano ter uporabo dopolnilnega dela drugih oseb.

Izvršni svet je pri pripravi osnutka odloka o ureditvi nekaterih vprašanj s področja obrti upošteval vse širše družbene usmeritve glede razvoja drobnega gospodarstva. Prav zato je kot prispevek občine k hitrejšemu razvoju drobnega gospodarstva v osnutku odloka določil, da se lahko kot postranski poklic opravljajo vse gospodarske dejavnosti in intelektualne storitve gospodarskega značaja, kar je bistvena novost oz.

sprostitve glede na stari odlok. Ta je namreč prepovedoval opravljanje avtoprevoznike in gostinskih dejavnosti ter storitve z gradbeno mehanizacijo, avtodvigali in vilicarji.

Z osnutkom odloka je določeno, da lahko obrtna delavnica sprejema naročila oz. predmete v delo in prodaja svoje izdelke tudi na drugih krajih izven poslovnih prostorov pod pogojem, da ima ustrezen poslovni prostor označen s firmo ter da si pridobi dovoljenje pristojnega upravnega organa.

Nadalje je z osnutkom odloka tudi določeno, da se prodaja na drobno v preloženih objektih lahko opravlja na prireditvah, sejnih in razstavah ter v predelih,

kjer oskrba občanov ni zagotovljena s prodajo v stalnih objektih. Pogoj pri tem je, da samostojni prodajalec s prodajo ne moti in ne onesnažuje okolja ter da si začasno postavitve pridobi dovoljenje občinskega upravnega organa, pristojnega za komunalne zadeve.

Izvršni svet se torej pri svojih usmeritvah za pospešitev razvoja drobnega gospodarstva v skladu s programom nalog in aktivnosti za leto 1989 tvorno vključuje v odpravo omejitev na področju obrti ter pripravlja predpise v okviru pooblastil oz. pristojnosti, ki mu jih dajejo zakoni, pri čemer v celoti sledi cilju, da je dovoljeno vse, kar ni izrecno z zakoni prepovedano.

MARJETA STERNAD

## ● NESPODBUDNI STATISTIČNI PODATKI Tisoč jih mora v šole

Od takrat, ko smo v našem glasilu zadnjikrat pisali o delu Medobčinskega sklada za izobraževanje delavcev na področju samostojnega osebnega dela Ljubljana, Miklošičeva 26, tel.: 312-533, se je v tej asociaciji, ki pokriva izobraževalne kulturne potrebe 8983 delavcev in delavk 14 občin ljubljanskega območja (brez Domžal in Vrhnike) in Zasavja, zgodilo več zanimivih stvari. Nad 100 milijonov denarne pomoči so razdelili izobraževalnim ustanovam, uspešno izvedli ekskurzijo v Makedonijo, ponudili delavcem in delavkam nekaj specializiranih tečajev, na decembrski skupščini ocenili delo sklada v preteklem letu in se okvirno dogovorili o njem za letošnje leto ter pridobili najnovejša podatke o lastnikih, solastnikih in delavcih v 8186 obratovalnicah ter o njihovi izobrazbi in kvalifikaciji.

Iz niza dogodkov oziroma sklepov ponujamo dva: sklad bo nadaljeval s specializiranimi oblikami izobraževanja ob delu za delavce pri obrtnih in jih o tem tudi obveščal s pomočjo časnika DELAVEC V OBRTI, Radia Glas Ljubljana (UKV 102,4 mHz) in Radia Trbovlje (UKV 103,9 mHz). Februarja bo tako izobraževanje spet za delavce in delavke iz zasebnih gostinskih lokalov, prvič pa za frizerke in frizerje. Letos bo po daljšem času sklad spet pripravil dve ekskurziji v tujino. 50 udeležencev bo pope-

ljala na izredno zanimiv splošni obrtni sejem, prav toliko pa tudi na specializirani sejem za kovinsko stroko. Seveda bo vsem, ki se želijo izobraževati ob delu in iz dela, povrnili stroške – pod znanimi pogoji – prav tako kot po dogovoru osnovnim organizacijam sindikata delavcev pri obrtnih oziroma sekcijam pri obrtnih združenjih, v katerih sodelujejo tudi delavci.

Pa se pomudimo še malo pri izobrazbeni in kvalifikacijski strukturi lastnikov, solastnikov in

delavcev v zasebnem delu drobnega gospodarstva v naši občini. V naši občini je bilo 31. decembra 1987. leta 1136 obratovalnic

oziroma 1153 lastnikov in solastnikov ter 1111 delavcev in delavk. Delavcev je bilo tako 142 več kot 31. decembra 1985. leta

Inštitut za regionalne ekonomske raziskave Ljubljana oziroma njegova sodelavca Franc Dragan in mag. Stanka Setnikar-Cankar sta ugotovila naslednjo izobrazbeno in kvalifikacijsko sestavo:

| izobrazba, kvalifikacija     | število     | delež %    |
|------------------------------|-------------|------------|
| – visoka izobrazba           | 19          | 1,9        |
| – višja izobrazba            | 27          | 2,8        |
| – srednja izobrazba          | 308         | 31,6       |
| – nižja izobrazba            | 622         | 63,7       |
| <b>SKUPAJ</b>                | <b>976</b>  | <b>100</b> |
| – visoka kvalifikacija (VKV) | 19          | 11,7       |
| – kvalifikacija (KV)         | 602         | 47,4       |
| – polkvalifikacija (PK)      | 73          | 5,7        |
| – brez kvalifikacije (NK)    | 447         | 35,2       |
| <b>SKUPAJ</b>                | <b>1271</b> | <b>100</b> |

Naša občina izstopa v primerjavi z drugimi občinami, ki jih zajema Medobčinski sklad za izobraževanje delavcev na področju samostojnega osebnega dela Ljubljana, Miklošičeva 26, pri naslednjih podatkih: Imamo največ zaposlenih ljudi z nižjo izobrazbo, kar pomeni, da

imajo nedokončano srednjo šolo ali nedokončano osnovno šolo. Kljub temu neslavnemu rekordu zelo malo delavcev iz naše občine koristi izredne možnosti, ki jih ponuja sklad za šolanje ob delu in iz dela ter za kulturno dejavnost.

STANE JESENOVEC

## ● JANEZ DOKLER: OSNUTEK ZA POGOVOR NAČRTOVALCEV

### Raziskovalna problematika občine Moste-Polje

Izhodišče razmišljanja o raziskovalni problematiki je predpostavitev, da sta občinska skupščina in njen izvršni svet odgovorna za bodoči gospodarski in socialni razvoj občine, skratka: za dobrobit njenih sedanjih in bodočih prebivalcev. Težje te odgovornosti je treba ocenjevati v kontekstu posebnega položaja občine (njenega gospodarstva, gospodarske in socialne infrastrukture ter socialne strukture prebivalstva) v nujnih procesih gospodarske in socialnopolitične prenoje.

Da bi ta odgovornost mogla biti udeležena, je nujno, da se tekoča in razvojna politika opira na celovito, strokovno preverjeno poznavanje izhodiščnega položaja in na (iz takega poznavanja izpeljano) vednost o možnih naslednjih posamičnih odločitvah in ukrepih.

V nadaljevanju bomo poskusili nakazati posebnosti položaja občine, kakor se kažejo iz nekaterih dosedanjih raziskav, iz drugih virov ter iz splošne vednosti, s posebnim ozirom na tiste posebnosti, ki se kažejo ali se bodo posledično pokazale kot ovira prizadevanjem za načrtovanje in zahtevane reforme (gospodarstva, političnega pod-sistema, ZK). Spetoma bomo skušali opozoriti, kam bi bilo treba – glede na sedanje poznavanje stvari – usmeriti raziskovalno pozornost.

Sintetično je posebnost položaja občine Moste-Polje (že v začetku sedemdesetih let) označil takratni predsednik občinske skupščine Polde Maček, ko je v občinskem glasilu »približal«, da je občina bila, da je in da bo ostala proletarska. Maček se je s svojo trditvijo odzval na nekatere objavljene rezultate sociološke raziskave v novozgrajenem Štepanjskem (spalnem) naselju, na rezultate, ki so opozarjali na možnost, da se tako koncipirana naselja v občini utegnejo spremeniti v socialni geto in s tem v potencialno »tem-pirano socialno bomb«. Racionalno jedro Mačkove trditve je utemeljeno na dejstvu, ki ga najdemo opisanega tudi v najnovejšem gradivu za problematiko konferenco o varstvu okolja (OK SZDL, 3. 11. 1988): »Značilnost območja občine je namreč koncentracija proizvodnih dejavnosti v osrednjem, gosto naseljenem območju občine. Te se tu razvijajo že iz obdobja pred vojno, na prostoru, ki je v razvojem mesta strogo omejen, z razvojem dejavnosti samih pa je postal utesenjen (del kemične industrije, petrokemije – Petrol, Integral s celotno dejavnostjo, katere del je posebnega družbenega pomena, živilska industrija itd.). Opis je seveda pomanjkljiv, saj ne omenja niti vse problematizirane tovarn (problematičnih z ekološkega

vidika), zlasti pa ne omenja vrste infrastrukturnih objektov, lociranih v tem prostoru, ki služijo vsemu mestu in širše, s strukturo zaposlenih in z ekološkimi obremenitvami pa dajejo občini njen poseben »proletarski« značaj (od Te-to, Javnih skladišč, tovarne železniške postaje do ranžirne postaje in načrtovane čistilne naprave v Zalogu). Gradivo tudi ne omenja še starejših tradicij, namreč delavskih stanovanj, ki jih je na prelomu stoletja v Zeleni jami gradila stanovanjska združba stranke Janeza Evangelista Kreka, kar tudi ni ostalo brez posledic na mnenje Ljubljane, kam spadajo delavska stanovanjska naselja. Točno pa je to gradivo v ugotovitvi, da so bila zaman vsa prizadevanja za realkoizacijo nekaterih obremenjujočih dejavnosti in proizvodnji, ki se tako dobro prilagajajo »proletarskemu« značaju občine.

Paradigmatičen je v tem pogledu primer Termoelektrarne Toplarne (Te-to). Čeprav je splošno znano pravilo (glej raziskovalno poročilo Ukrepki za zmanjševanje onesnaženosti in izboljšanja zraka, Urbanistični inštitut Slovenije, Ljubljana 1987), da se taki objekti gradijo v primerih oddaljenosti od stanovanjskih naselij, je bil objekt postavljen v neposredno bližino občinskega središča, po taki lokaciji pa se je v še manjšem krogu okoli njega nadaljevala intenzivna stanovanjska gradnja (center Most, bloki ob Kajuhovi, Selo, Štepanjsko naselje, Nove Fužine). Tako zdaj polucija Te-to poleg znanih obremenitev širšega okolja z SO<sub>2</sub> še neposredno ogroža zdravje in premoženje nekaj desetstisoč ljudi z emisijo snovi, ki so mnogim manj raziskane. Da bi bila stvar slabša, je bilo v nadaljnjem poteku zamenjano kurivo (z večjo vsebnostjo žvepla in več pepela) in leta 1985 razširjene zmogljivosti Te-to. Sanacijski programi se nenehno odlagajo in tudi ob najnovejšem, sicer sprejemem, se nenehno poudarjajo »velikanski« stroški, ne da bi bili postavljeni v primerjavo z vsaj izračunljivo ekološko škodo, ki jo Te-to povzroča. Pri tem pa ob slabi tretjini prebivalstva Ljubljane, kolikor ga živi v ob-

čini, le-ta uporablja samo 10 odstotkov v Te-to proizvedene energije.

Nedvomno drži, da je daljinsko ogrevanje v celoti vzeto izboljšalo ekološko situacijo v Ljubljani, vendar ob očito nenekromni porazdelitvi stroškov: »proletarski« občini več. Kako to gre, bomo skušali ponazoriti s primerom prevoza elektrofiltrskega pepela, produktom izogrevanja premoga v Te-to. Konec oktobra letos je Delo poročalo, da so se prebivalci Murgel – znano je, da v glavnem niso »proletarci« – uprli prevozu pepela mimo njihovega naselja in da je zato komunalno podjetje svoje tovarnjake s pepelom preusmerilo na Tržaško cesto. V ozadju protesta je mogoče slutiti, da gre za strah pred radioaktivnostjo tega materiala (vsak dan ga prepeljejo na odlagališča od 1000 do 1500 ton), o čemer pa – čeprav nekatera opozorila in namigi so – za zdaj ni

● Prispevek Janeza Doklerja, ki ga objavljamo, je bil napisan za pogovor načrtovalcev, ki je bilo sprejeto kot osnova za pobude naše občine na področju raziskovanja v mestni raziskovalni skupnosti Ljubljana.

znano nič zanesljivega, prav tako pa ni nič znano o sevanju radona, ki se sprošča pri izogrevanju premoga v Te-to. Meritve (še) niso bile opravljene ali pa rezultati niso za javnost, ker tudi za problemsko konferenco o varstvu okolja »... za radioaktivne snovi niso (mno) dobili točnih podatkov«. Vendar ob sumu tudi ne-podatki, molčanje, prikrivanje, minimaliziranje učinkov, učinkujejo razdiralno; v smislu socialnih posledic onesnaževanja nič manj kot materialne škode, ki jih raziskovalci po analogijah ocenjujejo na 3 do 5 % družbenega bruto produkta v občini.

Za kaj gre? V skrajnem nasledku za homogenizacijo prebivalstva v občini na nižjih (in najnižjih) stopnjah socialnoekonomskega statusa, to je takih z nizko izobrazbo, nizkimi dohodki in majhno družbeno močjo. Na te procese je opozorila že sociološka raziskava v Štepanjskem naselju v sedemdesetih letih, vse pa kaže, da se proces

za zdaj nezadržno nadaljuje. (Samo v zadnjem sobotnem Delu, 6. 11. 1988, je bilo od približno 60 ponudb za prodajo ali zamenjavo stanovanj iz vse Slovenije 13 takih, ki so navajale lokacijo Nove Fužine: »u Fužinam« kot se neogovorno rogajo neki fantje iz Mladine.) Kaže, da iz občine odhajajo bolj »občutljivi« in bolj »prizadeti« (termina sta iz kategoriziranja aparata raziskovalcev posledic onesnaževanja okolja), ki si to pač lahko privoščijo. To pa so hkrati taki, ki bi laže kot »ostajajoči« prenesli stroške sanacije okolja bodisi kot plačniki dražjih komunalnih storitev, bodisi kot plačniki ev. solidarnostnih prispevkov. Glede tistih, ki ostajajo, si ne kaže delati iluzij: vrsta raziskav, opravljenih v Jugoslaviji in v Sloveniji – eno je izvajal tudi podpisani v krajevnih skupnostih občine Ljubljana Center – je pokazala, da se glede solidarnostnega obnašanja večidel uvrščajo v tip tako imenovane etatsistične solidarnosti. To pomeni, da v glavnem pričakujejo, da bo njihove probleme reševala država s svojimi institucijami, njihova pripravljenost za solidarno reševanje problemov v manjših skupnostih pa je močno omejena.

Tu se namenoma nišmo spuščali v probleme raziskovalne dejavnosti, kolikor neposredno zadeva tehnološko prenojo tako materialne proizvodnje kot infrastrukture; to je brzok problem širših skupnosti. Prepričani pa smo, da bi občinska politika morala (oprta na ustrezne raziskave) poznati in obvladovati socialne posledice prej ali slej nujnega tehnološkega prestrukturiranja. Kaj na primer ob obstoječi socialni strukturi prebivalstva občine in ob trendih homogenizacije, ki se nakazujejo, pomeni ukinitve delovno intenzivnih, energetsko in surovinsko pozrešnih proizvodenj v Ljubljani in v občini? Kako bo politično in socialnovarstveno obvladovala probleme tako imenovanih tehnoloških presežkov delavcev? Zlasti takrat, ko to ne bo več samo problem posamičnih delovnih organizacij, kot so na primer Papirnica Vevče ali Saturnus, temveč tisto, kar nekateri avtorji v Sloveniji imenujejo bifurkacija delovne sile, to je razcepitve delavstva na visoko kvalificirano manjšino, ki bo obvladovala vrhunsko tehnologijo, in manj kvalificirano in nekvalificirano večino, ki bo tako ali drugače prepuščena sama sebi oziroma družbeni skrbi.

## ● V SINDIKATIH ŠE KAR PO STAREM

### Prišli na posvet – odšli pa s predavanja

Kako ste kaj? Če ste v teh dneh dobili plačo, se pravi okoli prvega, potem ste bržčas za teden ali dva na konju, če pa čakate na petnajstega, vam pa verjetno že malo kruli po želodcu. Ja, draginja nas daje čedalje bolj in ko sem se spravljal k temu pisanju, so objavili višje cene za bencin, pa za televizijsko naročnino, da o cenah v trgovini ne govorim. Slabo je, kajne? In obeti za prihodnost? Piškavi...

Čuden uvod, boste dejali. Res je. In kaj ni čudnega v deželi na sončni strani Alp? Žal pa položaj ni niti toliko čuden, kot je zaguljen. In tega se zavedajo tudi na sindikatih, še najbolj pa na tistih, ki so višje od občinskega. Ugotovili so, da so izgubili stik s svojo bazo, da so jim ušle vaje iz rok. To so opazili šele takrat, ko je v delavcih zaradi nizkih plač in vsakodnevnih stisk zavrelo in prekipelo preko roba, pa so svoje težave prelili v stavke. Opazili so, da so se nenadoma znašli na drugi strani barikade in ne ob delavcih, kamor bi sodili vsaj po imenu, ki jih krasi. In takih dogodkov, prekinitev dela, stavk, protestnih sestankov, ostrih besed, je bilo vedno več in vedno več je bilo kritike na njihov račun. Povsem upravičene, da se razumemo. Tudi zato sta se prvega letošnjega posveta predsednikov izvršnih odborov osnovnih organizacij sindikata naše občine, ki je bil sklican v četrtek, 19. januarja, v skupščinski dvorani, udeležila dva predstavnika višjih sindikalnih sfer: Jože Šketa, predsednik mestnega sveta ZS Ljubljana in sekretar republiškega sveta ZS Rajko Lesjak. Dnevni red sestanka je bil tak, da smo udeleženci pričakovali resen delovni pogovor s številnimi vprašanji in kratkimi jasnimi odgovori. To iluzijo smo kajpak kaj kmalu izgubili. V prvih treh točkah so nam trije občinski funkcionarji na kratko podrobili o tem, kaj vse moramo postoriti po ozdih, po novem v podjetjih, ko bomo temeljito (!) obravnavali zaključne račune za leto 88, kako naj speljemo temeljne kandidacijske konference za volitve člana predsedstva SFRJ iz naše republike (pri čemer so v isti sapi govorili, da naj bi to opravila SZDL, da naj bi bile volitve neposredne, tajne... itd.), eden pa nam je lepo in natančno obrazložil, kdaj, kdo, kako, zakaj in kje bodo letos letovalisti naši delavci, ki so še živi in ne toliko bolni, da bi bili sposobni normalnega razmišljanja v Banjolah in Podčetrju. Po tem trojnem nagovoru je nastopil najprimernejši trenutek za razpravo, vendar pa smo to mislili samo mi v dvorani, oni za katedrom pa ne. Predavanje se je pravzaprav šele začelo, saj glavni akterji »NAŠEGA SINDIKATA« do tega trenutka še niso odprli ust.

Sekretar republiškega sveta zmcede (prav ste prebrali!) sindikatov Rajko Lesjak je uvodoma dejal, da živimo v burnih časih in da tisto, kar je govoril pred tednom dni, torej, da tisto zdaj ne drži več. Več kot čudno, še posebej če pomislimo, da bi se morali v sindikatih vsa ta leta naše agonije boriti le za eno stvar, za dobro delavcev. Potem je govoril, da so se na sindikatih preveč ukvarjali s samim seboj, pa bili zato deležni vedno hujših kritik in da so nazadnje zabredli v krizo iniciative, ko štejejo samo rezultate, teh pa ni. Sekretar si je privoščil uro našega časa, pri čemer je objokoval usodo sindikata, ki mu nihče ne verjame, pa kaj bi stori, da bi članstvo – se pravi delavstvo – spet našlo zaupanje v svoje funkcionarje, ki so opravili pionirsko delo že s tem, da so izdelali stavkovna pravila, ki so priborili najmanj 70 starih milijončkov najnižjega OD, pa spravili sindikalno listo v samoupravne splošne akte, stavke pa v ustavo. Ob koncu svojega predavanja je ugotavljal, da se bodo morali funkcionarji iz svojih delovnih miz v občini, mestu in na republiki odpraviti na teren, v fabrike med delavce, koder morajo ponuditi programe, ki jih bodo delavci veselo pobasali za svoje. Govoril pa je tudi o tem, da bi moral SINDIKAT imeti svoj marketing, ki bi skrbel za popularnost, nekakšen EPP z vrsto novinarjev, ki bi vedno našli kako lepo besedo, pa tako vnašali vero in zaupanje v svojo pravo resnično delavsko organizacijo v narekova-

jih. Moje mnenje je, da imajo svojo maskoto v podobi Lakotnika na Celovski cesti, kjer krepava Delavska Enotnost...

Predavanje pa s tem še zdaleč ni bilo končano. Če si je republiški sekretar privoščil slabo urico, si bom pa jaz dobre trideset, si je verjetno mislil JOŽE ŠKETA, predsednik mestnega sindikata in nam uvodoma naložil nekaj misli o prenovi sindikata, ki naj bi teklo vzporedno z razbremenjevanjem gospodarstva, ki je sindikalna pobuda. Ko že govorimo o prenovi sindikalne zgradbe, je dobro, da vemo, kaj vse imamo ob občine navzgor: Medobčinski svet, mestni svet, republiški svet z odbori in zvezni svet. Lepo število funkcionarjev bi se nabralo, če bi jih prešteli. In prenova, o kateri je govoril Jože? Takšna, da bi nekaj prenovili, ne da bi koga nazaj v bazo (na delo) napotili. Zato se pri prenovi ni predolgo zadrževal, pač pa je zapeljal na področje, o katerem se lahko govori ure in ure, pa ne prideš do konca. »Moja naloga stalnica bo na področju gospodarjenja, poslovna poročila, zaključni računi...« je načel to privlačno temo, nakar je dejal, da bodo sindikalni delavci po fabrikah morali vztrajati in zahtevati od strokovnih služb in poslovnih struktur, da se sproti sprejemajo ukrepi, ki bodo povzročili pomembne premike v izboljšanju organizacije dela, tehnologije, izrabe delovnega časa... in da bodo kontrolirali izvajanje teh ukrepov, sicer pa vztrajali ali terjali zamenjave poslovnih struktur. Naj tole njegovo besedičenje kar takoj malo pokomentiramo? Nima smisla, je prenemurno. Govoril je tudi o varstvu samoupravnih pravic, pa o delitvi osebnih dohodkov, uravnilovki, pa uveljavljanju sindikalne liste, pa o reševanju sporov, zraven pa je nekajkrat omenil besede svojega predhodnika, republiškega sekretarja, s katerimi je jasno povsem soglašal, potem, ja potem je bila pa ura natanko toliko, da se je lepo poslovil in odšel na drug (vsekakor ploden in prepotreben) sestanek, ne da bi nam privoščil minuto pogovora.

Predavanje, ki se je začelo ob 11. uri in mu posvet nikakor ne moremo reči, se je približalo 14. uri in če so nekateri predsedniki (dvorana je bila na začetku kar polna) pred dobro uro in pol imeli na jeziku vprašanja, so se zdaj raje ugriznili v jezik in dvorana se je naglo na pol spraznila. V preostalih dvajsetih minutah so padla štiri vprašanja (o tehnoloških višjih – predstavnik Papirnice, o zakonu o podjetjih – dvoje vprašani in sindikatu tako na splošno), za kakšno poglobljeno razpravo pa ni bilo niti veselja in niti moči in vse po vrsti so stoli že preveč špakali v zadnjo plat.

Ne morem si kaj, da ob koncu ne bi prilil k vsaj grenkobi še nekaj gneva. Med predstavnikoma sindikata mesta in republike in med nami je po seji zazijal še globji prepad. (Občinski funkcionarji sindikata so kljub vsemu nekoliko bolj naši, vsidrani v našo problematiko... pa bi jim bilo potrebno kritiko nasloviti ob kakšnem povsem konkretnem primeru, na primer ko smo govorili o akciji ZR 88, kjer se vedno vztrajajo pri starem ali pri volitvah, kjer se držijo kot pijanec plota navodil z višjih ravni...) Onadva se zavedata, da so v sindikalni organiziranosti potrebne spremembe, govorila sta o prenovi, vse pa je več ali manj lepo rečeno, besede, besede, blablaba. Takega sindikata pač ne potrebujemo. Res je, da so zamislili, ki se pojavljajo v slovenskih sindikatih, prava revolucija, če bi jih hoteli presaditi v okolje neke nesosednje republike, v naših slovenskih okvirih pa ne igrajo posebne vloge. Še več. Sindikatu, ki se sicer zaveda, da ne sme biti podaljšana roka oblasti, še vedno ni moč verjeti. Štiri desetletja birokratizacije te delavske organizacije je storilo svoje in prav utopično bi bilo pričakovati spremembe v najkrajšem času. S sindikatom je namreč tako kot s partijo, SZDL (brez Slovenske demokratične zveze) in s sili ter ostalimi birokratskimi stvarstvi, ki so se porajale, brstle, bujno rastle in cvetele, vendar le v njih veselje, medtem ko smo imeli mi njihovi vrtničarji, vedno manj. JOŽE PRAPROTNIK